

Arrest

nr. 145 991 van 22 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 3 december 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 4 november 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat J. KEULEN en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 november 2014 geeft de gemachtigde de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.2. Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

*“(...) In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt
aan mevrouw , die verklaart te heten ,
naam : B.
voornaam : B.*

geboortedatum : (...)1979

geboorteplaats : Polje

nationaliteit : Kosovo

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 07/10/2009 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 29/10/2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum

en

“(...) In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt

aan de heer, die verklaart te heten ,

naam : B.

voornaam : S.

geboortedatum : (...)1971

geboorteplaats : Pristina

nationaliteit : Kosovo

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. (...)”

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 07/10/2009 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 29/10/2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partijen betogen in hun verzoekschrift als volgt:

“(...) Een eerste middel wordt genomen wegens de schending van artikelen 2 en 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wegens machtsoverschrijding en machtsafwending, wegens de schending van artikelen 1 tot 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,

wegens de schending van artikelen 8 en 13 van het E.V.R.M. en wegens de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en een manifeste beoordelingsfout

Gezien:

Artikel 2 van de wet van 15 december 1980 stelt:

Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is : 1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.

De Heer S. B. was houder van een nationale identiteitskaart evenals van een paspoort afgeleverd door de nationale autoriteiten van de Heer B.

Kopie van deze documenten is bijgevoegd bij dit verzoek.

Bijgevolg kan men de motivatie in het bevel om het grondgebied te verlaten niet begrijpen.

De Algemene Directie Dienst Vreemdelingenzaken heeft immers, per beslissing van 05.03.2010, het verzoek tot machtiging tot verblijf dat was ingediend op 13.08.2009 ontvankelijk verklaard.

Dit wil zeggen dat de identiteitsdocumenten door de Heer B. neergelegd ter ondersteuning van dit verzoek als bewijskrachtig en rechtsgeldig op wettelijk vlak beschouwd werden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verwerende partij mocht deze identiteitsdocumenten, die in 2009 werden neergelegd door verzoekers, niet negeren omwille van het enkele motief dat zij onregelmatig op het grondgebied waren gekomen om hier hun asielaanvraag in te dienen.

Het is daarentegen ontegensprekelijk dat de identiteit van verzoekers zeker was bij het nemen van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 13.08.2009.

De Dienst Vreemdelingenzaken mag zich niet beperken tot de verklaring dat verzoekers geen houder zijn van geldige identiteitsdocumenten maar moet de redenen uitleggen waarom de identiteit van verzoekers onzeker of onduidelijk zou zijn en dit ondanks de neerlegging van deze identiteitsdocumenten.

De motivatie zoals hernomen door verwerende partij in de bestreden beslissing is bijgevolg niet regelmatig.

Dat er in casu dus sprake is van machtsoverschrijding en schending van bovengemelde principes.

Dat het middel ernstig is.

Een tweede middel wordt genomen wegens de schending van artikelen 2 en 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wegens machtsoverschrijding en machtsafwendings, wegens de schending van artikelen 1 tot 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wegens de schending van artikelen 8 en 13 van het E.V.R.M. en wegens de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en een manifeste beoordelingsfout

Door het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten waarin gesteld wordt dat verzoekers zich niet op het Belgische grondgebied bevinden met de identiteitsdocumenten vermeld door artikel 2 van de wet van 15 december 1980, moet er vastgesteld worden dat de Algemene Directie Vreemdelingenzaken zich van het doel van de wet afwendt.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is immers het gevolg van de weigering tot erkenning van de vluchtelingenstatus en niet van de afwezigheid van een geldig paspoort.

Het is opvallend vast te stellen dat het bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar de beslissing genomen door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 07.10.2009, waarbij de hoedanigheid van Vluchteling en het subsidiaire beschermingsstatuut geweigerd werden en naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 29.10.2010 dat deze eerste beslissing bevestigde, terwijl er meer dan vier jaren verlopen zijn sinds deze beslissingen.

De hoedanigheid niet over een geldig paspoort te beschikken meer dan 4 jaar na de beslissingen die een einde stelden aan de asielprocedure is geen serieus of gerechtvaardigd motief in deze omstandigheden.

Deze motivatie schendt ontegensprekelijk de artikelen 3 en 8 van het E.V.R.M..

De bij dit verzoekschrift neergelegde documenten bewijzen de werkelijkheid van de belangrijke sociale banden die verzoekers en hun gezin met België hebben en laten blijken van een privéleven in de zin van voorgemeld artikel 8 van het Verdrag.

Het bestaan van dit privé- en familiale leven in de zin van voorgemeld artikel 8 vereist bescherming en mag enkel verbroken worden omwille van een gerechtvaardigd et wettelijk doel dat door tegenpartij nagestreefd wordt.

Er moet vastgesteld worden dat het feit meer dan 8 jaar in België te leven en hier zijn kinderen sinds meerdere jaren op school ingeschreven te hebben de aanwijzing is van het bestaan van belangrijke sociale en affectieve banden met België die tot stand kwamen.

De Raad van State heeft desbetreffende reeds beslist:

«l'éloignement du territoire qui implique la rupture des relations sociales et affectives profondes et harmonieuses que la requérante a tissées en Belgique depuis son arrivée tant avec ses condisciples de classe qu'à l'égard de sa famille d'accueil, est une mesure disproportionnée au but légitime recherché par la partie adverse») f CE, 11 février 1999, arrêt n°78.71 IRDE, n°102, 1999, p. 1401 ;

De verbreking van deze banden zou in casu eveneens een onevenredige maatregel buiten elke proportie uitmaken, zelfs indien het doel van verwerende partij wettig zou zijn.

De verzoekende partijen en hun kinderen verplichten terug naar hun land van oorsprong te keren omwille van het enkele feit dat zij niet meer over de nodige identiteitsdocumenten zouden beschikken maakt een rechtsmisbruik uit.

De uitwijzing eisen van personen die zich sinds zoveel jaren op het Belgische grondgebied bevinden maakt een mensonterende en menonwaardige handeling uit in de zin van artikel 3 van het E.V.R.M..

In deze omstandigheden maakt het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten meer dan 4 jaren na het einde van de asielprocedure een fout uit in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De uitvoering van de politionele bevoegdheden door middel van een bevel om het grondgebied te verlaten stelt de administratieve overheid niet vrij van het respecteren van de internationale verplichtingen, waaronder meer bepaald deze vervat in artikelen 3 en 8 van het E.V.R.M..

Er is dus sprake van schending van voorgemelde artikelen en principes.

Bijgevolg is het middel ernstig. (...)"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissingen, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die verzoekende partijen naar voor brengen, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de vreemdelingenwet, niet overschreden.

Er kan slechts sprake zijn van machtsafwendings wanneer een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar door de wet is verleend met het oog op het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen

belang gebruikt om een ander doel na te streven en wanneer dit ongeoorloofde oogmerk het enige doel is van de betrokken bestuurshandeling (RvS 12 februari 2003, nr. 115.739). De beschouwingen die de verzoekende partijen naar voren brengen, tonen echter niet aan dat er sprake zou zijn van machtsafwendings.

De verzoekende partijen betogen dat *“De Dienst Vreemdelingenzaken zich niet (mag) beperken tot de verklaring dat verzoekers geen houder zijn van geldige identiteitsdocumenten maar moet de redenen uitleggen waarom de identiteit van verzoekers onzeker of onduidelijk zou zijn en dit ondanks de neerlegging van deze identiteitsdocumenten”*. De Raad stelt echter vast dat de verwerende partij niet heeft geargumenteerde dat de identiteit van de verzoekende partijen onduidelijk zou zijn. Zij argumenteerde immers dat zij *“in het Rijk (verblijven) zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum”*. De verzoekende partijen verwijzen naar de stukken die zij bij hun verzoekschrift voegen, en waaruit zou moeten blijken dat zij wel in het bezit zijn van geldige identiteitsdocumenten. Uit de kopie van het paspoort dat bij het verzoekschrift werd gevoegd, blijkt echter niet dat dit paspoort voorzien is van een geldig visum.

Artikel 2, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“(…) Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is: (….) 2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt. (….)”

De verzoekende partijen maken met hun betoog niet aannemelijk dat het voornoemde motief van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn. Zij maken niet aannemelijk dat hun paspoort wel degelijk voorzien is van een geldig visum. Dat de verwerende partij in het verleden niet twijfelde aan de identiteit van de verzoekende partijen doet hier niets aan af. Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt duidelijk dat de bestreden beslissingen niet werden genomen omdat de identiteit van de verzoekende partijen onduidelijk zou zijn, maar wel omdat hun paspoort niet is voorzien van een geldig visum.

De verzoekende partijen stellen verder dat *“Het bevel om het grondgebied te verlaten immers het gevolg (is) van de weigering tot erkenning van de vluchtelingenstatus en niet van de afwezigheid van een geldig paspoort.”* De Raad stelt echter vast dat de bestreden beslissingen twee afzonderlijke motieven bevatten: enerzijds dat de asielprocedure werd afgesloten, en anderzijds dat de verzoekende partijen *“in het Rijk (verblijven) zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten”*. Dit argument van de verzoekende partijen mist derhalve feitelijke grondslag.

Dat er meer dan vier jaar verlopen zijn sinds de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door het Commissariaat-generaal genomen en de bevestiging van deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doet niets af aan de correctheid van de motieven van de bestreden beslissingen.

De verzoekende partijen voeren verder een schending van hun privéleven aan in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De verzoekende partijen stellen dat zij in België een privéleven hebben en dat zij dit zouden verliezen indien zij worden teruggestuurd. De verzoekende partijen geven bijgevolg geen nadere uitleg over het 'privéleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM noch tonen zij het bestaan van dergelijk privéleven aan met de verwijzing naar de stukken die zij bij hun verzoekschrift voegen. Zij vallen dus niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM. De Raad merkt aldus op dat de verzoekende partijen nalaten uiteen te zetten welk privéleven zij geschonden achten door de bestreden beslissing. De verzoekende partijen beperken zich tot de loutere verwijzing naar *"de werkelijkheid van de belangrijke sociale banden die verzoekers en hun gezin met België hebben en laten blijken van een privéleven in de zin van voorgemeld artikel 8 van het Verdrag."* en het feit dat *"het feit meer dan 8 jaar in België te leven en hier zijn kinderen sinds meerdere jaren op school ingeschreven te hebben de aanwijzing is van het bestaan van belangrijke sociale en affectieve banden met België die tot stand kwamen."*

Voor zover toch dient aangenomen te worden dat de verzoekende partijen zouden beschikken over een privéleven in België in de zin van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 8 van het EVRM erkent dat de bestuursmaatregelen inzake de toepassing van de wetten op de controle van de toegang tot het grondgebied en het verblijf beantwoorden aan de legitieme doelstellingen die het recht op het privéleven kunnen inperken (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie tegen Noorwegen). De controle op de toegang tot het grondgebied behoort tot de soevereiniteit van de verdragsstaten. Artikel 8 van het EVRM legt de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de woonplaats van een vreemdeling en het ontwikkelen van een privéleven op hun grondgebied te gedogen. Bijgevolg is een weigeringsbeslissing, gesteund op het gegeven dat iemand valt onder de voorwaarden van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, zowel legaal als legitiem. De verzoekende partijen tonen met hun betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen hun belangen enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering, wat het oogmerk is van de bestreden beslissingen, anderzijds.

Wat de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM betreft, stellen de verzoekende partijen dat *"De uitwijzing eisen van personen die zich sinds zoveel jaren op het Belgische grondgebied bevinden een mensonterende en mensonwaardige handeling uit(maakt) in de zin van artikel 3 van het E.V.R.M."*. Zij betogen verder als volgt: *"De hoedanigheid niet over een geldig paspoort te beschikken meer dan 4 jaar na de beslissingen die een einde stelden aan de asielpprocedure is geen serieus of gerechtvaardigd motief in deze omstandigheden. Deze motivatie schendt ontegensprekelijk de artikelen 3 en 8 van het E.V.R.M."*

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen

en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partijen betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Het komt aan de verzoekende partij toe om in concreto aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst. Het is duidelijk dat de verzoekende partijen met hun hierboven weergegeven uiterst summier betoog met betrekking tot artikel 3 van het EVRM een dergelijk risico niet aannemelijk maken.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, artikel 13 van het EVRM niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partijen roepen de schending in van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissingen geen schending van deze artikelen van het EVRM inhouden.

Uit bovenstaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partijen de schending van de door hen aangevoerde bepalingen en beginselen niet aannemelijk hebben gemaakt. Zij maken evenmin aannemelijk dat de bestreden beslissingen op kennelijk onredelijke wijze werden genomen.

Het eerste en tweede middel zijn niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC